

TARYBINIS Rokiškis

LKP(b) Rokiškio Apkomo ir Apskr. Vykd. K-to Organas
Nr. 149 (758) | 1949 m. gruodžio 24 d. | Kaina 20 kp.

ISAKAS dėl draugo Josifo Visarionovičiaus STALINO apdovanojimo LENINO ordinu

Ryšium su draugo J. V. STALINO gimimo septynišiasdešimtosiomis metų ir atšventigiant jo nepaprastus jo nuopelnus sustiprinant ir išvystant Tarybų Socialistinių Respublikų Sąjungą, statant komunizmą mūsų šalyje, organizuojant vokiškųjų — fašistinių grobių

bei japoniškųjų imperialistų sutriuškinimą, o taip pat atkuriant ir toliau keliant TSRS liaudies ūkį pokarinio laikotarpio, apdovanoji draugą Josifą Visarionovičių STALINĄ LENINO ordinu.

TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininkas N. ŠVERNIKAS
TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Sekretorius A. GORKINAS
Maskva, Kremlius,
1949 m. gruodžio 20 d.

TSRS AUKŠČIAUSIOSIOS TARYBOS PREZIDIUMO ISAKAS

dėl įsteigimo tarptautinių Stalininių premijų „Už taikos sustiprinimą tautų tarpe“

1. Įsteigti tarptautines Stalinines premijas „Už taikos sustiprinimą tautų tarpe“.

Premijos skiriamos bet kurios pasaulio šalies piliečiams, nepriklausomai nuo jų politinių, religinių ir rasinių skirtumų, už įžymius nuopelnus kovoje prieš karo kurstytojus ir dėl taikos sustiprinimo.

2. Nustatyti, kad tarptautine Stalinine premija apdovanojami tie asmenys, kurie:

- a) tarptautinės Stalininės premijos laureato diplomą;
- b) auksinį ant krūtinės nešiojamą medalį su J. V. Stalino atvaizdu;
- c) 100 tūkstančių rublių pinigine premija.

3. Nustatyti, kad tarptautines Stalinines premijas „Už taikos sustiprinimą tautų tarpe“ — nuo 5 iki 10 premijų kasmet — skiria specialus Tarptautinių Stalininių premijų komitetas, kurį sudaro TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumas iš įvairių pasaulio šalių demokratinių jėgų atstovų.

4. Premijas skirti Josifo Visarionovičiaus STALINO gimimo dieną — kiekvienų metų gruodžio 21 dieną.

Pirmąsias premijas paskirti 1950 metais.

TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininkas N. ŠVERNIKAS
TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Sekretorius A. GORKINAS

Maskva, Kremlius,
1949 m. gruodžio 20 d.

Iškilmingas posėdis TSR Sąjungos Didžiajame teatre, skirtas draugo J. V. Stalino 70-sioms metinėms

Gruodžio 21 d. Maskvoje, didžiuliuose salone, drauge su partinių, visuomeninių organizacijų ir Tarybinės Armijos atstovais, skirtą draugo J. V. Stalino 70-sioms metinėms, atidaro draugas N. M. Švernikas.

— Lelskite man Jūsų vardu, visos tarybinės liaudies vardu, — sako drg. Švernikas, — karštai pasveikinti Josifą Visarionovičių Staliną su jo šlovvingųjų 70-ųjų metų diena ir iš visos širdies palinkėti jam geros sveikatos ir daug gyvenimo metų mūsų liaudies ir viso pasaulio darbo žmonių laimei ir džiaugsmui (Audringi, ilgai trunkantieji plojimai).

Šiandien pačios karščiausios tarybinių žmonių svajonės geriausieji jų linkėjimai susiję su vardu vado, mokytojo ir bičiulio, visų artimausio ir be galo brangaus Josifo Visarionovičiaus Stalino, kurio genijus ir nesugriauinama valios jėga nesulaukiamai veda mūsų liaudį pirmyn, į komunizmo pergalę (Audringi plojimai).

Daugiau kaip 50 metų savo gyvenimo draugas Stalinas pasiskyrė proletarinės revoliucijos reikalui, darbininkų klasės reikalui, darbo liaudies reikalui. Drauge su Leninu draugas Stalinas sukūrė galingą bolševikų partiją ir apginklavo ją tikra revoliucine teorija.

Drauge su Leninu draugas Stalinas vadovavo didvyriškai bolševikų partijos kovai dėl proletariato diktatūros įvedimo, dėl Tarybų valdžios pergalės.

Pilietinio karo ir intervencijos metais draugas Stalinas drauge su Leninu pakėlė liaudį į sutriuškinimą buržuazinių — dvarininkiškų baltagvardiečių ir užsienio imperialistinių grobių jėgų.

Draugas Stalinas drauge su Leninu padėjo darbininkų ir valstiečių Tarybų socialistinės valstybės pamatą, sukūrė ir sustvirtino Tarybų Socialistinių Valstybių Sąjungą, kuri remiasi laisvųjų tautų nesugriauinama broliška draugyste ir bendradarbiavimu.

Po Lenino mirties visi rūpestaliai ryšium su partijos ir valstybės vadovavimu teko draugui Stalinui. Jo išmintingai vadovaujama, komunistų partija (bolševikų), įveikdama gausius sunkumus savo kelyje, drąsiai nuvedė darbininkų klasę ir visus darbo žmones pirmyn, Leninu keliu (Audringi plojimai).

Po Lenino mirties visi rūpestaliai ryšium su partijos ir valstybės vadovavimu teko draugui Stalinui. Jo išmintingai vadovaujama, komunistų partija (bolševikų), įveikdama gausius sunkumus savo kelyje, drąsiai nuvedė darbininkų klasę ir visus darbo žmones pirmyn, Leninu keliu (Audringi plojimai).

Draugas Švernikas toliau sakė:

— Draugo Stalino vadovaujama, bolševikų partija įvykdė socialistinį šalies industrializavimą, technikai rekonstruavo visą liaudies ūkį, suvienijo daugiamilijonines valstietijos mases į kolūkius, užtikrino socializmo pergalę TSR Sąjungoje ir visiems laikams panaikino žmogaus išnaudojimą kito žmogaus, likvidavo nedarbą ir skurdą, sukūrė plačius galimumus liaudies pasitūrinčiam ir kultūriniam gyvenimui kiti. Didžiajame Tėvynės kare prieš vokiškuosius fašistinius grobiukus ir japoniškuosius imperialistus draugas Stalinas pasiėmė vyriausiąją vadovavimą šlovvingosios Tarybinės Armijos Ginkluotosios Pajėgos, iškilio pasaulio kaip galingosios liaudies vada, kaip didžiausias visų laikų strategas bei karvedys ir nepalankintis labiausiai priešakinio tarybinio karinio mokslo kūrėjas (Audringi plojimai).

Draugo Stalino vadovaujama, tarybinė kariuomenė ne tik išvijo okupantus iš gimtosios žemės, bet ir išvadavo tautas iš fašistinės priespaudos.

Šios pergalės įtakoje Centro bei Pietryčių Europos ir Kinijos darbininkai bei valstiečiai, komunistų partijų vadovaujami, nuvertė jų neapkenkiamas reakcines vyriausybes, įtvirtino savo liaudies demokratinę valdžią.

Tarybinė liaudies, bolševikų partijos vadovaujama, tvirtai žengia pirmyn, nenulstama vykdydama didžiuliosis stalinianis planus gamybinėmis jėgomis toliau išvystyti ir gamtai pertvarkyti tam, kad ji tarnautų žmogui.

Baigdamas kalbėti, drg. N. M. Švernikas sakė:

— Draugo Stalino vardas pasidavė mums visų artimausias, visų brangiausias. Jis kelia mus į įkvėptą darbą, stiprinantį mūsų socialistinės Tėvynės galybę.

Stalino vardas uždegė milijonių tarybinių žmonių širdis, kelia į komunizmo pergalę (Audringi plojimai).

Su Stalino vardu susijusios viltyvis viso pasaulio darbo žmonių, kovojančių dėl išsivadavimo iš kapitalistinės vergovės. Visa pažangioji žmonija mato, drauge Stalinal, vėlavą kovos dėl laisvės ir demokratijos, dėl taikos tautų tarpe. (Ilgai trunkantieji plojimai).

(Keliama į 4 psl.)

Išplėsti veterinarijų ir zootechninių žinių propagandą kolūkiuose

Mūsų apskrities jaunieji kolūkiai gyvulininkystės išvystymo srityje, ypač po praėjusio gyvulininkystės mėnesio, jau yra atsiekę nemažą rimtų laimėjimų kompleksuojant gyvulininkystės fermas, paruošiant gyvulius žiemoms metų sąlygoms, apsirūpinant pašarais ir kt. Siekiant kelti gyvulių produktyvumą, tinkamai juos užlaikyti ir prižiūrėti, o tuo pačiu stiprinti patinas fermas, nemažą uždavinį šiuo reikalu tenka atlikti valstiečių žemės ūkio specialistams, pirmoji eilė gyvulininkystės specialistams — veterinarams ir zootechnikams. Nuo to, kaip jie sugebės mūsų apskrities kolūkiuose organizuoti ratalius veterinarinėms ir zootechninėms žinioms pagerinti, kokiame lygyje šias žinias perduos kolūkių gyvulininkystės fermų vedėjams ir gyvulių prižiūrėtojams, — žymia dalimi priklausys gyvulių sveikatingumo stovys, jų racionali priežiūra, produktyvumo pakėlimas.

Vien tik Kamajų valsčiaus gyvulininkystės specialistai — veterinarinio punkto vedėjas drg. Šlapelis ir zootechnikas drg. Petronaitis nebūgali organizuoja šiuo atžvilgiu darbą, nuolat lankosi kolūkiuose su tam reikalui skirtomis paskaitomis, praktiškais patarimais.

Tuo tarpu visuose kituose apskrities valsčiuose tokių žinių propagavimas yra visai apleistas. Taip, pavyzdžiui, Obelių valsčiuje randasi net keturi gydytojų eilė gyvulininkystės specialistai, tačiau jie nėra organizavę ratalio, kur rengtų paverstų kolūkiečių — gyvulininkų tarpe veterinarijų ir zootechninių žinių propagandą nors pačiais pagrindiniais, elementariniais klausimais, su kuriais fermų vedėjai ir gyvulių prižiūrėtojai nuolat susiduria savo kasdieniniame darbe. Atrodo, kad visa tai šio valsčiaus zoovetražono vedėjų drg. Kuliui nė kiek nerūpi.

Tačiau reikia pasakyti, kad veterinarijų ir zootechninių žinių propagandos skleidimas apskrities kolūkiuose yra visai nepatenkinamas. Iš šioms žinioms propaguoti organizuoti ratalius, kurių apskrityje priskaitoma iki 40, tikrojeje taveikia vos 5-8. kuztės specialistų uždavinys.

Kaimas ne tas, ir žmonės ne tie...

Praeitis

Seni Panemunio dvaro rūmai ir šiandien praeiviui primena tuos laikus, kada darbo žmogus nebuvo skaitomas žmogumi. Šio dvaro apylinkėse dar ir šiandien tebegyvena tie žmonės, buvę vergai (dabar kolūkiečiai), kurie savo lūpomis pasakoja bausius atsiminimus apie žiaurus svetimsalius dvarininkus savivaliautojus — Komarus, Krasnickius... Narkūnienė Karolina, atidavusi šitiems kraugeriams 35 savo gyvenimo metus, su amžinai negėstantia neapykanta atskleidžia supuvusius praesities lapus ir parodo tokius vaizdus, kad nei šurpu darosi.

— Gyveno jie, tie kraugeriai, — pasakoja senutė, ir jos veidas, išvogotas raukšlėmis, tampa niūrus, o akys dega ugnelėmis. — Gyveno, kaip inkstai taukoje. Keitėsi metalai, keitėsi ir ponai: žiaurus pakaitė dar žiauresni kraugeriai, tik nepakito vargdienų gyvenimas. Visų jų buvo vienodai „saldūs“ bizūnai. Žvėrys — ne žmonės jie buvo, o Krasnickienė, tai tikra vilkė! Atsikels, būdavo, rytą — aprenk ją, papenėk, kaip kaulę, ir paduok į rankas bizūną. Na, taip ir žinok, kad jeigu ji paima šitą „dalktelį“ į rankas, tai šiandien dvare bus pragaras. Sutiks kurį nors iš tarnų, tai ir ieško priekabų, šmėšelluodama prieš akis bizūnui. Baisu būdavo į tokią ir žiūrėti: veidas, jau ir taip biauirus, pasidaro dar biauuresnis, akys žaibuoja, putas iš burnos tykšta. Po tokio pasivaikščiojimo grįžta į palocius ir eina gulti kvakšėdama:

— Ja chora, ja chora...

— Nepalengvėjo vargdienų gyvenimas ir „nepriklausomajame“ Lietuvoje, — pasakoja buvusio dvaro vergo sūnus Galinis, 14 savo gražiausių gyvenimo metų praleidęs tamsiuose, dvokiančiuose kumetynuose, daug prakaito išlašinęs į išnaudotojo laukus. — Krasnickio dvarą nupirko Laučiskis. Jis, kaip ir buvę ankstyvesnieji valdovai, spaudė bernus, kumečius, mergas, turėdamas vienintėlį troškimą — kuo daugiau išsiurbti darbo žmogaus prakaito ir susikrauti sau didesnius turtus. Per trumpą laiką naujas lietuviškas ponas pajungė po savo grobuoniška letena kaimyninius valstiečius ir sklypininkus, kuriems smetoninė „žemės reforma“ buvo davusi po keletą hektarų dvaro žemės, be jokios kitos peramos. Taip neteko namų ir žemės Budreika ir kiti varginieji valstiečiai. Laučiskio žemė vėl išsveržė platyn iš savo ribų ir nušlavė mažytes, kaip degtukų dėžutes, valstiečių lašnelius. Valstiečiai, netekę žemės, vėl grįžo į kumetynus. O karčiamose skambėdavo liūdna, kaip pats gyvenimas, daina.

Ir tikrai, be karčiamos čia nieko daugiau ir nebuvo. Jokių kultūrinių įstaigų, išskyrus pradinę mokyklą, čia niekas nematė. Tad ir traukdavo į karčiamas varguoliai, kad čia „nuskandintų“ savo vargelį ir paliktą kruvinu prakaitu uždirbtus kelis centus. Bet nei dainoj, nei degtinę liūdesys neskeno, tik dar daugiau smaugė artojus. Panemunio miestelio inteligentija ir „liaudies švietėjų“ būrelį sudarė tik „tūzai“ — viršaitis, raštininkai, klebonas ir policininkas. Kaip jie „švietė“ liaudį, apie tai netenkana kalbėti.

Kumečių ir vargingųjų valstiečių vaikai net nepagaivodavo apie mokslą. Buvo labai patenkinti, jei baigdavo pradinę mokyklą, bet dažniausiai ir tos nebaigdavo, nes turėdavo eiti pas buožes piemenauti, vėliau — bernauti. Tik buožūkaui galėjo mokytis vidurinėse mokyklose, universitetuose, kad, jas baigę, taptų įvairiais valdininkais — kyšininkais ir dar labiau užsisėstų ant liaudies sprando.

Ir pradėjo galvoti kumečiai ir vargingieji Panemunio apylinkių valstiečiai, kad nei degtinėje, nei maldoje, nei dainoje vargo nenuskandinsi. Dažnai iš po nakties jie rasdavo atsilaikymų, lapelių, kuriuose būdavo išdėstyta visa teisybė. Ir jie, slėpdami juos, godžiai skaitydavo kiekvieną žodį. Iš čia jie suprato, kad vienintelė išėjimo iš neišbrendamo skurdo — kovs. Iš čia jie sužinojo, kad yra šalis, kur žmonės neapžįsta vargo, nežino, kas yra išnaudėjimas, o jaunimui — visi keliai atviri į mokslą.

Šio puslapi skiltyse pasakojama apie Panemunio valstiečius „Nemunėlio krantų“ kolūkio valstiečius, anksčiau buvusius kumečius ir varginguosius valstiečius, dabar, Tarybų valdžios metais, sukūrusius sau pasiturintį gyvenimą, nuolat atsiekiančius naujų laimėjimų socialistinėse žemdirbystės išvystyme, savo kultūrinio lygio kėlimu.

Faktai ir skaičiai

Jeigu anksčiau vidurinį mokslą ėjo tik buožų ir dvarininkų vaikai vienintelėje apskrityje vidurinėje mokykloje, tai šiandien mokslo Panemunio septynmetėje mokykloje kolūkiečių, anksčiau buvusių samdinių ir kumečių, vaikai. Čia mokosi buvusio kumečio Kavoliūno Kosto, kolūkiečių Jakulio, Neniškio, Leikaus ir kitų vaikai. Septynmetėje mokykloje priskaitoma 276 mokiniai.

Didelė dauguma kolūkiečių buvo mažaraščiai ir beraščiai. Šiandien neraštingumas ir mažaraštingumas yra likviduojamas. Visa eilė buvusių beraščių tarybiniais metais pramoko rašyti. Aktyvus neraštingumo ir mažaraštingumo pašalinimo iniciatorius yra jaunas mokytojas komjaunuolis drg. Griškėnas Alfonsas.

Didelį vaidmenį kolūkio „Nemunėlio krantai“ gyvenime vaidina kolūkio komjaunimo pirminė organizacija, kurios nariais yra buvusio kumečių ir vargingųjų darbo valstiečių vaikai. Kolūkio komjaunuoliai drg. drg. Štinskaitė Danutė, Petrauskaitė Jantina, Kavoliūnas Jonas, Kavoliūnaitė Zosė ir 3 seserys Dovydnaitės kovoja už darbo drausmės stiprinimą, už darbo našumo pakėlimą, leidžia sieninį laikraštėlį, organizuoja paskaitas, politinio lavinimosi ratelius ir kt.

Anksčiau čia niekas nežinojo, kas yra socialistinis lenktyniavimas, darbo našumo pakėlimas ir pan. Apie tai nebuvo ir kalbos, nes buvo dirbama ne sau, o išnaudotojui — dvarininkui ar buožei.

Šiuo metu kolūkiečių tarpe smarkiai vystosi socialistinis lenktyniavimas tarp brigadų, grandžių ir net paskirų kolūkiečių. Kovoja už žemės našumo pakėlimą, už gyvulių aukštesnį produktumą. Kolūkio sportuoliai, buvę kumečiai, drg. drg. Kliauga Petras, Galinis Kazys ir buvęs vargingasis valstietis Jakulis Kazys pirmąja socialistinėse lenktynėse ir savo sąskaitose turi po 240—250 ir daugiau darbdienų.

Jau pirmaisiais savo gyvavimo metais kolūkis pasiekė žymius laimėjimus tiek laukininkystėje, tiek ir gyvulininkystėje. Ypač smarkiai auga gyvulių fermos ir jų produkcija. Šiuo metu raguočių fermoje randasi jau 15 melžiamų karvių, 4 pirmaveršės, veislinis bulius ir 34 galvos prieauglio. Kiaulidėse priskaitoma iki 34 galvų kiaulių; avidėje — 19 avių ir paukštidėje apie 100 vištų. Beveik visose gyvulių fermose, išskyrus avių, metinis gyvulininkystės išvystymo planas yra žymiai viršytas.

Iš kolūkio gyvulininkų labiausiai pasižymi drg. drg. Kavoliūnienė Ona (melžėja), Dovydnienė Ona (kiauliniukė), jos dukrelė komjaunuolė Bernadeta (veršininė), Kavoliūnas Kostas (kerdžius) ir kt. Daugiasiait darbdienų (415) turi visus pralenkęs arklininkas Naujikas Petras.

Be laukininkystės ir gyvulininkystės, „Nemunėlio krantų“ kolūkiečiai plečia ir kitas žemės ūkio šakas. Ypatingai čia palankios sąlygos sodininkystei ir bitininkystei tarpti. Jau šiais metais iš sodų kolūkiečiai gavo nemažus kiekius obuolių darbdienų sąskaiton ir daugiau kaip 4.000 rb. pajamų. Bitynas, susidedantis iš 11 bičių šeimų, davė didelius kiekius medaus, kuris taipgi bus išduotas kolūkiečiams.

Dabartis

Jei anksčiau dvarininkas čia valdė kelis šimtus ha žemės, negaltingai išnaudodamas savo vergus — kumečius, bernus, mergas, o visas žemės derlius atitekdavo jam vienam, tai šiandien 317 ha šios žemės valdo 48 šeimos lygiateisių kolūkiečių. Visas žemės derlius priklauso tiems, kurie įdėjo į žemę savo prakaitą. Nė vieno grūdo iš čia daugiau negaus joks dykaduonis išnaudotojas.

Kur anksčiau gyveno dvaro administratoriai — ukvedžiai ir kitokie dvarininko „išrinktieji“, tai šiandien tuose butuose gyvena buvę kumečiai — Dovydnėnas Romas, Kliauga Petras, Cimullonskis Juozas, Galinis Kazys, Neniškis Jonas, Kavoliūnas Kostas ir kt. Anksčiau jie gyveno tamsiuose, purviniuose dvaro kumetynuose. Artimiausiu laiku prasidės kolūkio gyvenvietėje namų statyba. Tada kolūkiečiai visi turės šviesius, laukius butus.

Visoje Panemunio apylinkėje anksčiau nebuvo jokios kultūrinės įstaigos. Darbo žmonių vienintelės užiegos buvo bažnyčia ir karčiamos. Šiandien čia vien tik kolūkio „Nemunėlio krantai“ ribose randasi septynmetė vidurinė mokykla, pradinė mokykla, klubas — skaitykla, didelė biblioteka. Kolūkiečiai per mėnesį po kelis kartus mato įdomius tarybinius filmus, stebi meno — saviveiklos ratelių pasirodymus, klauso turiningų paskaitų, radijo pranešimų, lanko politinio lavinimosi ir kitus ratelius, kuriuose kelia savo politinį ir kultūrinį lygį, leidžia savo sieninį laikraštėlį, dalyvauja visuomeniniame — politiniame gyvenime ir t. t.

Tarybų valdžia kumečiams, bežemiams ir vargingiesiems darbo valstiečiams davė žemės, suteikė stambią paramą gyvuliams, inventoriumi, miško medžiaga bei pinigėlius paskolomis. Žymiai pagerėjo jų materialinė būklė, tačiau galutinai juos iš skurdo ištraukė kolektyvinis ūkis. Jau pirmieji kolektyvinio darbo vaisiai rodo, kad tik kolūkyje įmanoma taip sparčiai sukurti sau pasiturintį, sotų gyvenimą. Pirmais kolūkio derlius žymiai praško visus kitus anksčiau gautus iš šios žemės derlius, nes kolūkiečiai pirmą kartą taip plačiai panaudojo mechanizuotą žemės įdirbimo jėgą. Traktorių arimas ir kiti mechanizacijos pagalba atlikti žemės ūkio darbai įrodė savo vertę. Geriau išpurenta žemė — našesnė. Kolūkiečiai nuėmė gausių kviečių ir kitų grūdinių kultūrų derlių.

Per trumpą laiką bendromis jėgomis buvo sukomplektuotos stambios 4 gyvulininkystės fermos. Kyla gyvulių produktumas. Iš laukininkystės, sodininkystės ir gyvulininkystės kolūkis gavo daugiau kaip 20.000 rb. pajamų. Už darbdienius avansu kolūkiečiai gavo vaisių, medaus, cukraus ir grūdų. Artimiausiu laiku bus išduotas ir visas likusis atlyginimas. Kiekvienas kolūkiečiai gaus už darbdienį ne mažiau kaip po 6 kg grūdų ir didelius kiekius kitų žemės ūkio gaminių bei pinigų.

Buvusių kumečių šeimos pirmą kartą savo gyvenime aruoduose turės tokius didelius kiekius grūdų: Kavoliūnų šeimos 4 žmonės, iš kurių 2 paaugliai, išdirbę 609 darbdienius, gauna 3 tonas ir 674 kg grūdų. Galinis su žmona gauna 2 tonas ir 160 kg grūdų.

Buvusi vargingo valstiečio Naujiko šeima (3 darbininkai, iš jų 1 paauglis) gauna 3 tonas ir 738 kg grūdų. Visiems kolūkiečiams duonos bus iki soties ir dar nemažus kiekius galės parduoti. Čia kalbama tikrai apie grūdinių atlyginimą, o kur dar visi kiti žemės ūkio gaminiai bei pinigai, kurie taip pat kiekvienam kolūkiečiui už darbdienius bus išduoti?

— Tai dar tik pirmieji metalai, — sako kolūkiečiai Galinis. — Esame dar nepatyrę kolektyviniame darbe, dar ne taip gerai pataręme ir įdirbome dirvas, bet ir tai jau mūsų gyvenimas tampa visai turtingu. Nė vienas iš mūsų nebeteks pusalkantiai gyventi. Sekančiais metais mūsų aruodai bus dar pilnesni. Tu esame tikri. Štai kada mes tapome tikraisiais savo žemės šeimininkais!

